روزنه

آیت‌الله سعیدی:

نمی‌خواهیم قم واتیکان شود

● **شرق:** آیت‌الله سیدمحمد سعیدی گفت: ما نمی‌خواهیم قم را به واتیکان تبدیل کنیم و بگوییم که این استان از دیگر استان‌های کشور جداست، بلکه می‌خواهیم قم را به الگویی برای استان‌های دیگر تبدیل کنیم. آیت‌الله مکارم‌شیرازی پیش از این در همین زمینه گفته بود: مرجعیت تعلق به تمام جهان اسلام و شیعه دارد و می‌تواند مصالح و منافع و خطرات آنها را گوشزد کند؛ مرجعیت مرز خاصی ندارد؛ مقلدین ما در تمام کشورها هستند و ما حق داریم مصالح آنها را تذکر دهیم و در نگرانی‌های آنها نگران باشیم؛ این عقیده کجا و عقیده واتیکان‌شدن قم کجا! در زمان شاه هنگامی که بحث‌های انقلابی اوج گرفت، از سوی دولت به حوزه علمیه پیشنهاد شد که ما قم را به‌عنوان یک کشور مستقل مانند واتیکان در اختیار علما و مراجع می‌گذاریم و آن را به رسمیت می‌شناسیم؛ برای خود مجلس قانون‌گذاری داشته باشد، پول آن مستقل باشد و نماینده به تمام کشورهای جهان بفرستد.

ادامه از صفحه اول

همسایگان آتش‌نشان و آتش‌افروز

از این رویکرد فاصله بگیرند و حتی با اتخاذ سیاست «بی‌طرفی مثبت» (اتخاذ اصول بی‌طرفی و درعین‌حال حضور فعال در عرصه تشنج‌زدایی) به «اصلاح ذات‌البین» روی آورند. دراین‌میان رئیس دستگاه سیاست خارجی کشور هم با فعال‌کردن دیپلماسی رفت‌وآمدی (shuttle diplomacy) و دیدار با بعضی از همتایان و رؤسای دولت کشورهای منطقه و فرامنطقه تلاش کرده است از وقوع جنگ دیگری در این خطه زخم‌خورده از جنگ‌های خانمان‌سوز جلوگیری کند. او در آخرین اقدام از این دست در دیدار با سران کشور عراق مجددا از آمادگی تهران برای امضای پیمان منطقه‌ای عدم تجاوز با همه کشورهای خلیج فارس سخن به میان آورده است. اینکه چرا در میان کشورهای عربی منطقه خلیج فارس که بیشتر آنها از اعضای شورای همکاری‌های خلیج فارس هستند، این‌گونه واگرایی و دودستگی به وجود آمده، نیازمند ریشه‌یابی و بحث مستوفایی است که از حوصله این یادداشت خارج است؛ اما آنچه در این دوقطبی ایجاد شده، نمایان و بسیار هم جالب است، این است که امارات و عربستان به همراه بحرین جنگ‌هایی را که عمان، کویت و عراق در نیم‌قرن اخیر به نحوی درگیر آن بوده‌اند، درک و تجربه نکرده‌اند. عمان که به نسبت ریشه‌دارتر از سایر کشورهای حوزه جنوبی خلیج فارس است، نزدیک به ۱۵ سال را در دهه‌های ۶۰ و ۷۰ قرن اخیر میلادی درگیر جنگی خشن با چریک‌های جبهه آزادی‌بخش ظفار بود که اگر کمک ایران به آن کشور نبود، جنگ را به آنها باخته بود و منطقه سرنوشت و وضعیت دیگری یافته بود. بعد از عمان، نوبت به ایران تازه انقلاب‌کرده رسید تا جنگی هشت‌ساله با عراق را که از طرف این کشور آغاز شد، تجربه کند. این تجربه برای کشور متجاوز پشیمانی به بار آورد و آن را به این درک رساند که چیزی تلخ‌تر از جنگ به‌ویژه اگر خود آن را تحمیل کند و دیگری را قربانی بگیرد، نیست. سومین جنگ منطقه در مدت فقط ۳۰ سال، نصیب کویت شد. این همان کشوری بود که در جنگ تحمیلی هشت‌ساله طرف متجاوز را گرفت و از ارائه هیچ‌گونه کمکی به آن دریغ نورزید و حال خود به اشغال آن درمی‌آمد! استشمام بوی مشمئزکننده جنگ و چشیدن مزه تلخ آن به عراق و کویت و عمان فهماند که نه‌تنها از آتش‌افروزی بپرهیزند؛ بلکه با اتخاذ سیاست موازنه مثبت، آتش‌نشانی کنند. این فهم را نه عربستان دارد و نه امارات. این دو کشور به اتفاق بحرین جنگ را تجربه نکرده‌اند و مزه آن را نچشیده‌اند و اگر هم دستی بر آتش جنگ داشته‌اند، محدود به خراب‌شدن روی سر یمنی‌های فقیر و مظلوم، با تشکیل ائتلافی عریض و طویل بوده است. ممکن است گفته شود که اختلافات تهران با منامه و ریاض و ابوظبی زمینه و سابقه‌ای دیرینه دارد و گناه آن به گردن طرفین است. به فرض هم که چنین باشد، پرسش این است که این حد نفرت‌پراکنی و خصومتی که اماراتی‌ها به خرج می‌دهند، چه توجیهی و چه تناسبی و چه محملی دارد؟ امارات کیست که به قول المرزوقی، رئیس‌جمهور سابق تونس، «تمام منطقه (شمال آفریقا) در معرض انتشار ویروس آن قرار گرفته است؛ به‌گونه‌ای‌که درصدد تخریب لیبی و در کمین تونس و الجزایر و مغرب و موریتانی نشسته است»؟ امارات در چه حد و قواره‌ای است که باز هم به قول المرزوقی «با دخالت شرم‌آور در یمن و لیبی و سومالی، زمینه را برای کودتاهای خشن فراهم می‌کند»؟ اینها که همه ازجمله کشورهای عربی‌اند و هیچ‌کدام با ابوظبی اختلاف مرزی و ارضی ندارند. مراتب پیش‌گفته درباره عربستان هم به نحوی صادق است؛ هرچند این کشور حداقل به اندازه امارات کم‌معونه نیست و در حد خود، دارای عده و عُده است.

واشنگتن یا با تهران به تفاهم می‌رسد که در این صورت قدرت منطقه‌ای ایران و طبعا قرارگرفتن سایر کشورهای منطقه ازجمله امارات و عربستان در ذیل آن را پذیرفته است یا به احتمال کمتر با آن درگیر می‌شود. دراین‌صورت این علف‌ها هستند که زیر پای فیل‌ها له می‌شوند.

politics@sharghdaily.ir

عکس: مهدی بلوریان، فارس

آیا باخت فراکسیون امید استراتژیک بود؟

پایان راه ائتلاف

امیرمحمد حسینی: نمایندگان در صحن شناور بودند. هیچ‌کس روی صندلی چرمی سبز بند نبود و همهمه و هیاهوی صحن را چیزی جز اعلام نتایج انتخابات ریاست مجلس تبدیل به سکوت نمی‌کرد؛ سکوت، نماینده‌هایی که اغلب ایستاده و خیره به علی لاریجانی بودند و بعد لبخند بی‌صدای لاریجانی وقتی چشمش به برگه نتایج افتاد؛ لبخندی که حکایت از شروع دوازدهمین سال ریاست او داشت، آن‌هم با ۱۵۰ رأی که از آرای او در دور دوم انتخابات سال سوم نیز بیشتر بود. لاریجانی که نتیجه را اعلام کرد، فریاد شادی دست‌راستی‌های پارلمان بلند شد؛ ائتلاف مستقلین و ولایی‌ها به ثمر نشسته بود. در مقابل ۱۰۵ رأی، همه توان فراکسیون امید بود؛ در آخرین سال مجلس دهم و در ایستگاه پایانی انتخابات هیئت‌رئیسه. امیدی‌ها یک صندلی نایب‌رئیسی را هم به ولایی‌ها، فراکسیون نزدیک به جریان پایداری، واگذار کردند تا تلاش سه‌ساله این جریان به نتیجه برسد؛ تلاشی که از یک سو به پایین‌کشیدن علی مطهری از جایگاه هیئت‌رئیسه و از سوی دیگر به نایب‌رئیسی مجلس نظر داشت. مسعود پزشکیان بار دیگر نایب‌رئیس اول مجلس شد و دیگر اعضای هیئت‌رئیسه نیز بدون تغییر باقی ماندند. فاطمه سعیدی، سخنگوی فراکسیون امید، نیز کاندیدای دبیری بود، نتوانست حصار مردانه هیئت‌رئیسه بشکند؛ او فقط ۷۹ رأی داشت.

استدلال‌های شکست یا نتیجه انتخابات

آخرین تلاش امید برای ریاست بهارستان به مقصد نرسید. ائتلاف فراکسیون مستقلین با فراکسیون ولایی برای حفظ لاریجانی و رسیدن به جایگاه نایب‌رئیسی همان اتفاقی بود که شاید فراکسیون امید در تحلیل‌هایش از وضعیت آن را محاسبه نکرده بود. هرچند مستقلین پیش از انتخابات از ائتلافی سخن گفته بودند که خط قرمز آن ریاست لاریجانی است. در مقابل، پاسخ رئیس فراکسیون امید این بود: ائتلاف با وجود خط قرمز معنا ندارد. حالا نظرات و استدلال‌های نمایندگان امیدی درباره انتخابات را که پیش از این به‌طور علنی مطرح نمی‌شد، می‌توان در رسانه‌های مختلف شنید؛ از امیدی‌هایی که مخالف نامزدی عارف برای ریاست بودند تا کسانی که نتیجه دیروز را شکستی برای فراکسیون تلقی نمی‌کنند. آنها می‌گویند باید این پیام به مردم منتقل می‌شد که فراکسیون امید در اکثریت نیست. موضوعی که دقایقی بعد از اتمام انتخابات هیئت‌رئیسه، مصطفی کواکبیان در تذکری مطرح کرد. کواکبیان گفت: «نتایج انتخابات نشان داد ما اصلاح‌طلبان اکثریت مجلس نیستیم، پس نباید مسئولیت قضایا به دوش اصلاح‌طلبان بیفتد». گویا این موضوع در جلسه مجمع عمومی فراکسیون امید که در آن محمدرضا عارف برای نامزدی ریاست انتخاب شد نیز مطرح شده بود. علی مطهری درباره آن جلسه به «ایسنا» گفته است: درباره انتخابات هیئت‌رئیسه، در فراکسیون دو گروه با دو نقطه‌نظر متفاوت وجود داشت. مطهری جلسه را این‌طور روایت کرده است: «استدلال گروه اول این بود که احتمال رأی‌آوری کاندیدای ریاست که قاعدتا آقای عارف خواهند بود، ضعیف و زیر ۵۰ درصد است و علاوه بر این، در صورت کاندیداشدن ایشان، دو فراکسیون دیگر متحد می‌شوند و توافق می‌کنند که به ازای رأی ولایی‌ها به آقای لاریجانی، مستقل‌ها نیز به کاندیداهای نایب‌رئیسی آنها رأی بدهند و در نتیجه خطر ازدست‌رفتن برخی کرسی‌های فراکسیون امید در هیئت‌رئیسه وجود دارد؛ اما استدلال گروه دوم ازجمله جناب آقای عارف این بود که ما باید به جامعه پیام بدهیم این جریان سیاسی بی‌تفاوت نیست و برای ریاست نیز کاندیدا دارد؛ هرچند رأی نیاورد. آنگاه اعلام می‌کنیم تعداد ما در مجلس این مقدار است و در اقلیت هستیم؛ پس انتظار بیش از حد نداشته باشید و این پیام در واقع برای انتخابات اسفند ۹۸ و انتخابات ۱۴۰۰ خواهد بود. البته برخی از این افراد -نمی‌دانم بر چه اساسی- معتقد بودند آقای عارف رأی می‌آورد». در نهایت در رأی‌گیری‌ای که روی برگه‌های مخفی انجام شد، فراکسیون عارف را نامزد ریاست مجلس معرفی کرد.

چرا مطهری رأی نیاورد

به نظر می‌رسد مطهری دلیل رأی‌نیاوردن خود را نامزدی عارف برای ریاست می‌داند. او رقابت را به عبدالرضا مصری، وزیر کار دولت نهم احمدی‌نژاد واگذار کرد. رأی مطهری ۱۲۸ و مصری در سال چهارم ۱۴۸ رأی داشت. جلال میرزایی که عضو کمیته انتخابات هیئت‌رئیسه فراکسیون بود، دلایل این اتفاق را چین توضیح داد: «رأی‌نیاوردن آقای مطهری به دو عامل بستگی داشت؛ یکی فعالیت زیاد آقای مصری بود که به همه نماینده‌ها مراجعه کرد و حتی پیامک فرستاد. مسائل منطقه‌ای یعنی زاگرس‌نشینی را هم پررنگ کرد که تأثیرگذار است.

کمااینکه این وضعیت درباره آقای پزشکیان صادق است. اما آقای مطهری این کار را نکرد. مسئله بعدی این است که اراده‌ای از سال دوم وجود داشت که آقای مطهری را پایین بکشند. اراده‌ای که از بیرون مجلس بود و قابل کتمان نیست. این اراده امسال سعی کرد که این دو فراکسیون [مستقلین و ولایی] را منسجم کند. اینها باعث رأی‌نیاوردن آقای مطهری شد. عامل سوم هم این بود که آقای مطهری فعالیت زیادی نداشت. نماینده‌ها دوست دارند که شخصا به آنها مراجعه شود. هرچند این کار درست نیست». میرزایی با تعبیر شکست از انتخابات هم موافق نیست: «آمدن آقای عارف محصول اراده جمعی مجمع عمومی فراکسیون امید بود. در تشکیلات نظر اکثریت مهم است. آقای عارف خود را در معرض رأی مجلس قرار داد و رأی آورد. نتیجه این‌طور رقم خورد و مردم بدانند که اعضای فراکسیون امید در اکثریت نیستند. نهایت رأی ما رأی آقای عارف است و سقف آن با اضافه‌کردن رأی مستقلین آرای مطهری است». هرچند میرزایی گفت که اوضاع انتخابات هیئت رئیسه مطابق فرض آنها روی کاغذ پیش نرفت: «ما برای برد تلاش کردیم و این نتیجه به دست آمد. فرض ما روی کاغذ این بود که صد و ده تا پانزده نفر خودمان هستیم. ۲۰ تا ۳۰ رأی دیگران را هم می‌گیریم اما این اتفاق نیفتاد».

از انتقادها به لیست ائتلافی تا فراکسیون که اکثریت نیست

چند ساعت بعد از انتخابات، عارف در جلسه شورای عالی سیاست‌گذاری اصلاح‌طلبان حاضر شد. عارف درباره انتخابات پیش‌رو سخن گفت اما جملات او بی‌ارتباط با انتخابات چند ساعت پیش در مجلس، نبود. او گفت که در انتخابات مجلس یازدهم راه خود را از کسانی که می‌خواهند از اعتبار جریان اصلاح‌طلب سوءاستفاده کنند، جدا خواهیم کرد. اشاره عارف به کسانی است که با لیست امید وارد مجلس شدند. در مجلس اما برخی آرام آرام و بعضی به سرعت به جریان نزدیک به لاریجانی یعنی فراکسیون مستقلین نزدیک شدند. غلامعلی جعفرزاده‌ایمن‌آبادی نماینده رشت از جمله همین نماینده‌ها بود که دو سال بعد از انتخابات در پاسخ به انتقادات گفت که «کارکرد لیست امید تا پشت در مجلس بود». این چرخش‌ها باعث شد فراکسیون امید نتواند در اکثریت مجلس باشد. هرچند به گفته منتقدان مواضع اعتدالی و حتی اصولگرایی برخی از نامزدهای لیست امید پیش از انتخابات هم مشخص بود. بنابراین به گفته آنها می‌شد از همان شروع کار اعلام کرد که در لیست ائتلافی چه کسانی اصلاح‌طلب هستند و در نتیجه فراکسیون امید هم اکثریت مجلس را در اختیار نخواهد داشت و نباید توقع‌ها را از آن بالا برد. محمدرضا عارف هم دو سال پیش در همین زمینه و موضوع ائتلاف با اصولگرایان میانه‌رو گفته بود: «صراحتا بگویم برای شکل‌گیری این ائتلاف هزینه‌های زیادی را متحمل شدیم و مورد انتقادات شدید جوانان اصلاح‌طلب قرار گرفتیم. البته در همان زمان پیش‌بینی می‌کردیم که بعضی‌ها در داخل مجلس راهشان را از ما جدا کنند ولی توقع نداشتیم کسانی که با برند «امید» وارد مجلس شدند رودرروی ما قرار بگیرند». این مواضع به مرور از زبان اصلاح‌طلبان مجلس شنیده و در انتخابات هیئت رئیسه هم از پشت تریبون صحن تکرار شد. غلامرضا تاجگردون یک سال بعد از انتخابات گفته بود: «توقعات اصلاح‌طلبان خارج از مجلس نیز باید در حد تعداد اصلاح‌طلبانی باشد که وارد مجلس شدند. من فکر می‌کنم با توجه به این تعداد، عملکرد فراکسیون امید قابل قبول است». به نظر می‌رسد اصلاح‌طلبان مجلس حالا جمله‌ای را فریاد می‌زنند که می‌توانستند در آغاز کار روی آن تأکید کنند.

لیست اعضا منتشر می‌شود؟

در این بین هنوز لیست اعضای فراکسیون امید منتشر نشده است. نمایندگان امیدی زیادی خواهان منتشرشدن این لیست هستند اما به گفته آنها هیئت رئیسه ملاحظاتی برای عدم انتشار آن دارد. بعد از گذشت سه سال حالا به گفته جلال میرزایی وعده‌ها برای انتشار این لیست به عملی‌شدن نزدیک است: «در جلسه‌ای که داشتیم برای روشن‌شدن افکار عمومی و اینکه چه کسانی در فراکسیون امید ثابت‌قدم بودند این موضوع را بررسی کردیم و احتمال منتشرشدن آن جدی است». باید منتظر منتشرشدن لیست اعضای فراکسیون امید ماند. لیستی که شاید تعداد اعضای آن بین آرای محمد عارف و فاطمه سعیدی متغیر باشد؛ یعنی از ۱۰۵ تا ۷۹.

غیبت حسن روحانی با نگاه حفظ منافع ملی

شورای عالی انقلاب فرهنگی با ریاست علی لاریجانی امروز برگزار می‌شود

شرق: گفته شده که جلسه شورای عالی انقلاب فرهنگی بعد از پنج ماه امروز برگزار می‌شود و ریاستش، برخلاف معمول که باید با رئیس‌جمهوری باشد، با علی لاریجانی است. طبق قانون، در صورت حضورنیافتن رئیس‌جمهوری، به عنوان رئیس شورای انقلاب فرهنگی، برگزاری جلسه با نایب‌رئیس اول، یعنی رئیس مجلس خواهد بود.

آخرین‌بار سه هفته پیش بود که اعلام شد جلسه شورای عالی انقلاب فرهنگی قرار است برگزار شود، اما بدون حضور حسن رحیم‌پورازغدی و عزت‌الله ضرغامی. آنها می‌گفتند دعوت‌نامه‌ای برایشان ارسال نشده است. فردایش اما جلسه‌ای برگزار نشد. دولت اعلام کرد که این عدم برگزاری ربطی به آن دو عضو نداشته و چون بسیاری دیگر از اعضا هم امکان شرکت در جلسه آن روز را نداشته‌اند، جلسه ملغی شده است.

عزت‌الله ضرغامی، عضو شورای عالی انقلاب فرهنگی، اخیرا این شورا را در این دولت «بی‌صاحب» دانسته و گفته است: «رئیس‌جمهوری می‌گوید من به‌دلیل اینکه از دو نفر (عزت‌الله ضرغامی و حسن رحیم‌پورازغدی) خوشم نمی‌آید و اینها در جلسه تند و صریح صحبت می‌کنند، جلسات را تشکیل نمی‌دهم. فعلا به‌دلیل لج‌ولجبازی، این جلسات تشکیل نمی‌شود و مشخص نیست صاحب این شورا چه کسی است؟ البته، اخیرا رهبر معظم انقلاب تذکر جدی فرمودند که طبق آیین‌نامه، اگر رئیس‌جمهوری نخواهد جلسه را تشکیل دهد، نایب‌رئیس باید جلسه را برگزار کند». پورازغدی هم بارها نسبت به برگزارنشدن مرتب جلسات شورای عالی انقلاب فرهنگی به‌دلیل غیبت حسن روحانی از رئیس‌جمهوری گلایه کرده بود. در نهایت جلساتی هم که برگزار می‌شد به برخورد لفظی بین این دو عضو با حسن روحانی منجر می‌شد. ضرغامی نه‌تنها در شورای عالی انقلاب فرهنگی، بلکه در شورای عالی فضای مجازی هم با حسن روحانی درگیری لفظی پیدا کرده بود. این دو عضو شورای انقلاب فرهنگی جابه‌جا در این مدت علیه روحانی صراحتا در شبکه‌های مجازی و رسانه‌ها بدگویی و کنایه‌گویی کرده‌اند.

اما اینکه غیبت روحانی در جلسات شورای عالی انقلاب فرهنگی و برگزارنشدن آن را به اختلافاتش با دو عضو محدود کنیم، کمی ساده‌سازی مسئله و نگاه کودکانه به ماجرا است. مسئله فراتر از اینها است و به ترکیب کلی این شورا و خروجی تصمیمات و روندهای آن باز می‌گردد. مهدی گلشنی، عضو حقیقی شورای عالی انقلاب فرهنگی، گفته است: «برداشت من این است که رئیس‌جمهوری شورا را مطابق میل خود نمی‌بینند، وگرنه درصورت مسافرت یا امور ضروری دیگر، وقتی نمی‌توانستند در جلسه شورا شرکت کنند، مطابق قانون، اداره آن را برعهده رئیس قوه مقننه یا رئیس قوه قضائیه می‌گذاشتند، چنانکه در زمان رؤسای جمهوری قبلی چنین عمل می‌شد. مقام معظم رهبری بر تشکیل جلسات شورا با یکی از نواب رئیس (یکی از رؤسای دو قوه دیگر) تأکید کرده‌اند؛ اما متأسفانه این اجرا نشده است».

آنها گلایه دارند که رئیس‌جمهوری در مقام رئیس شورای عالی انقلاب فرهنگی مصوبات این شورا را ابلاغ نمی‌کند. مهدی گلشنی، عضو اصولگرای این شورا مدعی است که روحانی مصوباتی را که نمی‌پسندد، ابلاغ نمی‌کند.

ترکیب شورای عالی انقلاب فرهنگی به نفع اصولگرایان است و چون رأی‌گیری بر مبنای اکثریت است، اصولا خروجی‌اش اتفاقات و تصمیماتی است که سمت‌وسوی تفکرات اصولگرایانه‌اش قوی است و احتمالا صرفا بخشی از بدنه حامیان اصولگرایان، آن هم بدنه نه‌چندان معتدل آنها را خشنود می‌کند. وقتی در بعد کلان و از منافع ملی به ماجرا نگاه شود، شاید تصمیم روحانی مبنی‌بر تشکیل‌ندادن جلسات شورای انقلاب فرهنگی با ترکیب فعلی، بهترین تصمیم به نظر برسد.

نکته قابل تأمل اینکه در ماجرای سند ۲۰۳۰ هم کلیت این شورا درگیر بود و بعد از تذکرات مقام معظم رهبری از دستورکار شورا خارج شد، اما رسانه‌ها و چهره‌های اصولگرا در نهایت همه کاسه و کوزه‌ها را بر سر روحانی و دولتش شکسته شدند؛ در واقع سند ۲۰۳۰ را بهانه‌ای برای بازی‌های سیاسی خود کردند، درحالی‌که روحانی هم مانند باقی یک حق رأی در شورا دارد و سایر اعضای شورا هم یک رأی. این شورا تعداد زیادی عضو حقیقی و حقوقی با خاستگاه اصولگرایی دارد.

اعضای حقوقی و حقیقی شورا

حسن روحانی، رئیس‌جمهور و رئیس شورای عالی انقلاب فرهنگی؛ علی لاریجانی، رئیس مجلس شورای اسلامی و نایب‌رئیس اول شورا؛ حجت‌الاسلام سیدابراهیم رئیسی، رئیس قوه قضائیه و نایب رئیس دوم شورا؛ حجت‌الاسلام سید سعیدرضا عاملی، دبیر شورا و آیت‌الله احمد جنتی، دبیر شورای نگهبان و عضو افتخاری شورا هستند. اعضای حقوقی شامل منصور غلامی، وزیر علوم، تحقیقات و فناوری؛ سعید نمکی، وزیر بهداشت، درمان و آموزش پزشکی؛ سیدمحمد بطحایی، وزیر آموزش‌وپرورش؛ سیدعباس صالحی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی؛ مسعود سلطانی‌فر، وزیر ورزش و جوانان؛ محمدباقر نوبخت، رئیس سازمان برنامه و بودجه کشور؛ معصومه ابتکار، معاون رئیس‌جمهوری در امور زنان و خانواده؛ سورنا ستاری، معاون علمی و فناوری رئیس‌جمهوری؛ عبدالعلی علی‌عسکری، رئیس سازمان صداوسیما و حجت‌الاسلام محمد قمی، رئیس سازمان تبلیغات اسلامی است.

خبر

مراسم سوگواری شهادت امام علی(ع) در حضور مقام معظم رهبری

● **پایگاه اطلاع‌رسانی مقام معظم رهبری:** در سالروز شهادت مولای متقیان، حضرت امیرالمؤمنین امام علی علیه‌السلام، مراسم سوگواری و عزاداری آن امام همام، با حضور قشرهای مختلف مردم و رهبر معظم انقلاب اسلامی، در حسینیه امام خمینی (ره) برگزار شد. در این مراسم که بعد از اقامه نماز ظهر برگزار شد، حاج‌مهدی سماواتی به ذکر مصیبت و مرثیه‌خوانی در عزای مولای متقیان، حضرت امام علی علیه‌السلام پرداخت.

روحانی: اصل ۵۹ در هر مقطعی می‌تواند راهگشا باشد

● **ایسنا:** رئیس‌جمهوری شامگاه شنبه در دیدار با جمعی از اصحاب رسانه با اشاره به دوران حکومت امیرمؤمنان علی (ع) در جامعه اسلامی، گفت: «در آن دوران مشکل این بود که رسانه‌های ضد عدل امیرمؤمنان علی (ع) اعم از خوارج و دیگر دشمنان توانسته بودند افکار مردم را نسبت به حکومت علوی مشوش کنند و عده‌ای نگذاشتند پیام، صدا و راه امیرمؤمنان در دل مردم بنشیند و نکند امروز نیز شاهد تکرار تاریخ باشیم». او گفت: «هیچ‌کس نمی‌تواند ادعا کند که کاری که انجام می‌دهد، بی‌نقص است و دولت نیز جدای از آن نیست، تازه اگر همه اختیارات قانون اساسی را در اختیار دولت بگذارند. اصل ۵۹ قانون اساسی، اصلی بن‌بست‌شکن است و می‌گوید در هر زمان لازم دریچه به روی مردم باز است، حالا چه‌موقع باید از این اصل استفاده کرد یا آیا باید قبلا استفاده می‌کردیم، موضوعی دیگر است. در سال ۸۳ از رهبر معظم انقلاب خواستم تا موضوع هسته‌ای را به آرای مردم بگذارند که ایشان هم استفاده از این اصل را خوب دانسته و قبول کردند، اما در مورد زمان اجرای آن مطلبی عنوان نشد و پس از آن هم دولت تغییر کرد و روند به شکل دیگری ادامه یافت، اما به‌هرحال اصل ۵۹ در هر مقطعی می‌تواند راهگشا باشد». رئیس‌جمهور با تأکید بر اینکه بارها در جلسات مهم کشوری، از جمله مجمع تشخیص مصلحت نظام به صراحت بیان کرده‌ام که مشکل این نیست که دولت چه اختیاراتی دارد و اگر قانون اساسی اجرا شود، دولت اختیارات کافی دارد، گفت: «اما باید در نظر داشته باشیم که شرایط جنگ با شرایط عادی تفاوت دارد و در هشت سال دفاع مقدس تمام اختیارات در شورای‌عالی پشتیبانی جنگ جمع شده و امام راحل تمام این اختیارات را به این شورا محول کرده بود». او با تأکید بر اینکه من قطعا از رنج و مشکلات مردم خبر دارم، افزود: «این سخن درست نیست که روزنامه‌ها و رسانه‌ها درد و رنج مردم را بیان کنند تا پس از آن دولت و رئیس‌جمهور از وضع مردم آگاهی یابند، اعضای دولت یازدهم و دوازدهم همواره در میان مردم بوده و هستند و سخنان و مشکلات مردم را از نزدیک می‌شنوند و می‌بینند». روحانی با تأکید بر اینکه از رسانه‌ها نمی‌خواهم که نقص دولت را بپوشانند، اما باید در نظر داشت که همه نقص دارند و باید مشکلات سایر دستگاه‌ها نیز به قصد اصلاح مطرح شود، گفت: «رسانه‌ها باید جرئت کنند نواقص سایر دستگاه‌ها را نیز بیان کنند و نباید این‌گونه باشد که تنها برای دولت آزاد هستند، البته اگر هر نقصی وجود دارد، حتما بیان کنید، اما از سوی دیگر انتظار دارم که اقدامات و دستاوردهای دولت هم از زبان رسانه‌ها اطلاع‌رسانی شود». رئیس‌جمهوری با طرح این سؤال که حاکمیت آمریکا تا چه زمان به فشارهای خود علیه ملت ایران ادامه خواهد داد، افزود: «زمانی که آنها متوجه شوند آثار تحریم بسیار ناچیز است، دست از اقدامات خصمانه خود برخواهند داشت و اثر افکار و قضاوت مردم نسبت به نظام بسیار مهم است. شاید مردم با سختی زندگی کنند، اما مسئله مهم این است که دشمن بداند مردم با وجود کوچک‌شدن سفره‌ها دست از حمایت نظام برنمی‌دارند و به مسئولان و حاکمان اعتماد دارند». او با بیان اینکه نباید اعتماد مردم نسبت به نظام و دولت از بین برود، گفت: «برخی در کشور صرفا با انگیزه سیاسی به دنبال این موضوع هستند که اگر اعتماد مردم به دولت کاهش یابد، مثلا در نتیجه در انتخابات آتی مجلس حامیان دولت نمی‌توانند به مجلس راه یابند یا اینکه برخی معتقدند با فشار به دولت و ناچیزشمردن تلاش‌ها می‌توانند دو سال آینده در انتخابات ریاست‌جمهوری پیروز شوند و این بزرگ‌ترین خیانت به تاریخ و ملت ایران است».

بخش‌نامه رئیس قوه قضائیه درباره اعطای مرخصی به زندانیان

● **اداره کل روابط عمومی قوه قضائیه:** از سوی رئیس قوه قضائیه بخش‌نامه «اعطای مرخصی به زندانیان به مناسبت فرارسیدن لیالی قدر و عید سعید فطر» به واحدهای قضائی و دادسراهای سراسر کشور ابلاغ شد. در این بخش‌نامه آمده است: به مناسبت فرارسیدن لیالی قدر و درپیش‌بودن عید سعید فطر و با هدف بهره‌مندی معنوی بهتر زندانیان از این فرصت و نیز آثار مثبت و سازنده حضور زندانیان در کنار خانواده و به منظور نیل به اهداف عالی در بازسازی اجتماعی و اخلاقی زندانیان و نیز برقراری روابط عاطفی بین زندانیان و اعضای خانواده آنها مقتضی است به زندانیان محکوم با رعایت شرایط مندرج در بخش‌نامه و اخذ تأمین مناسب، ۱۵ روز مرخصی داده شود.